

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка бр. 60951/12

Атила ХУСАР  
против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Одбора 26. априла 2022. године у саставу:

Jovan Ilievski, *председник*,

Branko Lubarda,

Diana Sârcu, *судије*,

и Hasan Bakırcı, *заменик секретара одељења*,

Имајући у виду:

представку (бр. 60951/12) против Републике Србије, коју је Суду по члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенција) поднео 6. фебруара 2012. године држављанин Србије, г. Атила Хусар (у даљем тексту: подносилац представке), рођен 1971. године, с пребивалиштем у Хајдукову, кога је пред Судом заступао г. В. Јухас Ђурић, адвокат из Суботице;

одлуку да се о жалбама према члану 5. став 1. Конвенције обавести Влада Републике Србије (у даљем тексту: Влада), коју заступала тадашњи заступник, гђа Н. Плавшић, те прогласи остатак представке неприхватљивом;  
и

запажања странака;

Након већања, одлучује како следи:

ПРЕДМЕТ СЛУЧАЈА

1. Представка се односи на притужбе подносиоца представке на основу члана 5. став 1. Конвенције да је његов притвор био незаконит и произвољан и на основу члана 5. став 5. да није имао право на обештећење.

2. Подносилац представке је 1. јуна 2011. ухапшен због сумње да је омогућио илегални прелазак границе двома особама из Србије у Мађарску. Решењем Основног суда у Суботици 2. јуна 2011. године одређен му је притвор до осам дана због опасности да би могао поновити кривично дело. Суд се позвао на изјаву сведока, односно на чињеницу да је подносилац представке био незапослен и да се због тога „упуштао у криминалне активности” како би издржавао своју незапослену супругу и њихову малолетну децу, као и чињеницу да је раније осуђиван за несавесну вожњу.

3. Дана 3. јуна 2011. године, веће истог суда је одбило жалбу подносиоца представке. Из притвора је пуштен 9. јуна 2011. године.

4. Уставни суд је 22. децембра 2011. године утврдио да је решењем о притвору повређено право подносиоца представке на слободу и безбедност јер су наведени разлози били недовољни. Даље је утврдио да је употребљена формулација прекршила претпоставку невиности подносиоца представке. Уставни суд подносиоцу представке није досудио никакву накнаду.

5. Подносилац представке се жалио на основу члана 5. ст. 1. и 5. Конвенције да је његов притвор био незаконит и произвољан и да није имао применљиво право на накнаду.

## ОЦЕНА СУДА

### А. Наводна повреда члана 5. став 1. Конвенције

6. У специфичним околностима овог случаја, Суд може прихватити да постојање јасног и утврђеног пута према домаћем закону којим је могуће тражити адекватан износ накнаде може представљати довољно обештећење за сврхе судске праксе Суда према члану 34. Конвенције (видети *Klinkel против Немачке* (одл.), бр. 47156/16, став 29, 11. децембар 2018. године).

7. Суд примећује да иако Уставни суд подносиоцу представке није доделио никакву надокнаду, изричито је признао повреду његовог права по члану 5. став 1. Конвенције у вези са притвором који је одређен 2. јуна 2011. године. Такво признање отворило је могућност подносиоцу представке да тражи накнаду у посебном низу поступака (видети *Al Husin против Босне и Херцеговине* (бр. 2), бр. 10112/16, став 90, 25. јун 2019. године).

8. Законик о кривичном поступку предвиђа одштетни захтев пред грађанским судовима у вези са незаконитим лишењем слободе (чл. 557. и 560), а општа правила облигационог права предвиђају тужбу за накнаду штете због повреде слободе и других права личности. Осим тога, чл. 89. и 90. Закона о Уставном суду предвиђају могућност тражења накнаде од Комисије за накнаду штете по одлуци Уставног суда којом је утврђена повреда људских права, а потом и од надлежног грађанског суда у случају да Комисија није донела одлуку у року од тридесет дана или је усвојила неповољну одлуку. У овим околностима, Суд налази да се од подносиоца представке разумно могло очекивати да ће се обратити домаћим судовима ради обештећења за признату повреду својих права из члана 5. став 1. Конвенције, уместо да се обраћа Суду да тражи потврду већ признате незаконитости његовог притвора (видети *Al Husin*, горе цитиран).

9. Суд стога прихвата приговор Владе и сматра да подносилац представке не може више да тврди да је жртва повреде члана 5. став 1. Конвенције. Стога, ова притужба мора бити одбачена у складу са чланом 35. став 4. Конвенције.

### Б. Наводна повреда члана 5. став 5. Конвенције

10. Подносилац представке није пружио уверљиве аргументе у погледу наведеног недостатка делотворности горе наведених доступних правних лекова и његовог пропуста да их искористи како би добио надокнаду за незаконит притвор (видети *Al Husin*, цитиран горе, ст. 123–26). Суд стога налази да је овај приговор неприхватљив због неисцрпљења домаћих правних средстава и да мора бити одбачен у складу са чланом 35. ст. 1. и 4. Конвенције.

Из ових разлога, Суд, једногласно,

*Проглашава* представку неприхватљивом.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаном облику 19. маја 2022. године.

Hasan Bakırcı  
заменик секретара одељења

Јован  
Илиевски  
председник